

- In tantumque timor muliebria pectora pulsat,
 Horreat ut cunctos aurae ventique susurros,
 Formidans volucres, collisos sive racemos.
 Hinc odium exilii, patriaeque amor incubat inde;
 355 Vicos diffugunt, speciosa novalia linquunt,
 Montibus intonsis cursus ambage recurvos
 Sectantes; tremulos variant per devia gressus.
Ast urbis populus, somno vinoque solutus,
 Ad medium lucis siluit recubando sequentis.
 360 Sed, postquam surgunt, ductorem quique requirunt,
 Ut grates faciant ac festa laude salutent.
 Attila nempe manu caput amplexatus utraque
 Egreditur thalamo rex, Walthariumque dolendo
 Advocat, ut proprium quereretur forte dolorem.
 365 Respondent ipsi, se non potuisse, ministri,
 Invenisse virum; sed princeps sperat eundem
 Hactenus in somno tentum recubare quietum,
 Occultumque locum sibi delegisse sopori.
 Ospirin, Hiltgundem postquam cognovit abesse,
 370 Nec juxta morem vestes deferre suetum,
 Tristior immensis satrapae clamoribus inquit
 'O detestandas, quas heri sumpsimus escas!
 O vinum, quod Pannonias destruxerat omnes!
 Quod domino regi dudum jam praescia dixi,
 375 Approbat iste dies, quem nos superare nequimus.
 En hodie imperii nostri cecidisse columnna
 Noscitur, en robur procul ivit, et inclita virtus.
 Waltharius lux Pannoniae discesserat inde.
 Hiltgundem quoque mi caram deduxit alumnam.'

354 exilium D. hic I. 355 vicos effugunt D. vicus I. 358
 sepultus C. 359 lucis pressi iacuere sopore I. 364 quereretur D.
 369 spirin B. 369 respicit hiltgundem postque D. 370 suetas D.
 373 Panniam hanc d... omnem I. 374 jam dudum C. 375 abstulit
 iste D. 377 hinc robur I. 376 uestri A. 378 dux A. 379 mihi B.D.